

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 848. Transiens ad alium ordinem quænam secum conferre possit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

men cum citatis à se Sanch. *l. c. n. 35.* & Rodriq. *l. c. quest. 52. a. 11.* Nav. *l. c.* astituit non comprehendit sub ea ordines militares, etsi à sede apostolica approbatos sic quoque è contra, dum Papa concederet alicui ordini privilegium, ne transire quis posset ad quamcunque aliam religionem (quod utique potest ob bonum publicum alicujus religionis, uti id de facto concessum est à Paulo III. Pio IV. & Pio V. societati, excepto solo ordine Carthusianorum citra participationem hujus privilegii à mendicantibus factam, ut Fagn. *in c. licet. h. t. num. 22.* contra Sanch. *l. c. num. 28.*) comprehenditur etiam ordo strictior, etsi aliàs, dum simpliciter concederet privilegium non transeundi ad alium, non comprehenderetur ordo strictior. Sed ad hunc adhuc petita venia permitteretur transitus de quo vide Pirh. *h. t. num. 168.*

Quest. 846. Quæ præterea condiciones requirantur ad transitum ad aliam religionem.

1. **R**esp. primò: inter cæteras condiciones requiritur, ut transitus non fiat ex temeritate, vel levitate, vel ex passione inordinata, v. g. ex ira, vel odio erga prælatum suum vel affectione vana amplioris excellentiæ & æstimationis in alio ordine consequendæ, aut etiam majoribus perfruenti commoditatibus, dum appetitur ordo laxior, aut in quo lautius vivitur, sed ex desiderio & amore majoris perfectionis propriæ obtinendæ, animam securius salvandi & declinandi pericula in sua religione fortè plus æquò laxa occurrentia: qui Zelus bonus præsumendus, dum conjecturæ in contrarium (quales essent, si præcessissent rixa vel minatus quis esset transitum, ut Fagn. *in c. licet. num. 30.*) non adessent. Quòd sit tamen, ut habeatur *cit. c. licet.* dubitetur de intentione sincera & rationabili transitum petentis, recurrendum sit ad judicem superioris, qui ex concurrentibus conjecturis desuper judicet & determinet. Sanch. *L. 6. mor. cap. 7. num. 11. & 12.* Pirh. *num. 160.*

2. **R**esp. Secundò: requiritur quoque, ut transitus hic non fiat cum notabili detrimento in temporalibus, aut spiritualibus, vel etiam in fama religionis vel monasterii, à quo disceditur. Abb. *in c. licet. num. 12.* Fagn. *ibid. num. 24.* Sanch. Pirh. *LL. cit. juxta c. licet. ubi: ne in iacturam vel injuriam sui ordinis.* Unde aliam dum transiurus causam transeundi habet defectum religionis, quam deserit, hunc quidem, si velit, coram suo superiore allegare potest; non tamen manifestare religioni, ad quam transit, ne religionem deserat infamet. Reiffenst. *h. t. num. 277.* Et hæc ex ea ratione, quòd bonum commune religionis relicta prævalere debet privata utilitati, etiam spirituali religiosi transeuntis; adeòque nemo debeat esse causa scandali, aut agere contra justiciam, exercendo actum, etiam aliàs caritatis. Unde, ut Host. Anchor. Innoc. *in c. licet.* Sanch. Pirh. *LL. cit.* Sicut Ecclesiæ læsæ in temporalibus competit restitutio in integrum, eamque petere potest, ita multò magis læsæ in spiritualibus per translationem personæ religiosæ sibi subditæ, famæ suæ injuriosam, hanc restitutionem petere, & personam translata repete potest, eaque illi restituenda. Non tamen ita facile ex tali transitu unius aut alterius præsumendum aut suspicandum, quid sinistra de

R. P. Leur. *Jur. Can. Lib. III.*

tali religione, dum viri prudentes sciunt, transeuntem uti jure suo, & ad talem transitum sufficere, quòd religio deserta non sit ita stricta, etsi sancta.

Quest. 847. Quenam cause sint sufficientes concedendi licentiam transeundi ad ordinem laxiorem.

Resp. Præter ea quæ desuper dicta *quest. ante penultima.* Majores causæ requiruntur transeundi ad ordinem æquè strictum, quam ad magis strictum, uti & majores respectu ordinis laxioris, quàm respectu ordinis æquè stricti quia est major votorum relaxatio. Castrop. *cit. §. 5. num. 6.* desumuntur ex extrinseci capite, primò ac præcipuè ex parte transitum petentis, quæ præter relata sunt supra *quest. penult.* quæ, etsi omnes, ut dictum ibi, excepta primâ & ultimâ, non videantur sufficientes ad concedendum transitum ad ordinem præcisè laxiorem (nisi fortè non adesset in vicinia aliæ religio æqualis vel strictior, aut admissio ad aliam æqualem vel strictiorem impetrari nequiret) loquendo tamen in genere sufficientes sunt ad transeundum ad alium ordinem, etiam laxiorem, dum major ex transitu ad illum speratur spiritualis profectus (qui est præcipuus finis cur religio suspiciatur) quam ex perseverantia in ordine strictiore aut æquali, prout docet Castrop. *l. c. citatis Abb. in c. non est h. t. num. 6. Azor. p. 1. lib. 12. cap. 14. quest. 8. Sanch. cit. cap. 7. num. 71. Suar. com. 4. de relig. tract. 8. lib. 3. cap. 11. num. 22.* Ostenditque hoc ipsum eundo per singulas causas. Ut dum ad onera strictioris ordinis sustinenda minus aptus, passim indiget dispensatione aliis odiosa, & sibi petito molesta, per quæ impeditur spiritualis profectus. Dum, si in religione strictiore vel alia æquali malè & iniquè tractetur, periculum est impatientiæ & caritatis amittendæ, ut Suar. *l. c. num. 24.* Sanch. *num. 72.* Dum, si ob delictum in religione sua commissum infamatus, continuo pudore & tristitia, quæ spirituales profectus impediunt, afficitur, ut Sanch. *l. c. uti & illum profectum valde impediunt, dum, quia parentibus graviter egentibus in religione strictiore ita succurrere nequit, anxius & sollicitus redditur, ut cum Suar. & Sanch. LL. citat.* Castrop. *l. c.* Secundò ex parte religionis deferendæ, puta si ob continuas corporis indispositiones aliasque ob causas eidem reddatur inutilis, si ob aliquos in ea socios, quos vitare non potest, versetur in periculo violandi vota, & regulas transgrediendi. Quas tamen causas potius reducendas ad causas tenentes se ex parte ipsius religionis alterius laxioris assumendæ; dum nimirum ex transitu illius speratur magna illius utilitas. Verùm, cum hæc causa non cedat in specialem utilitatem religiosi, aut etiam religionis desertæ, sed potius in hujus detrimentum, ob eam prælatos religionis desertæ non posse concedere, sed solos prælatos utriusque religionis desertæ & alterius adeundæ communes, cum Suar. *l. c. lib. 9. cap. 11. num. 24.* astituit Castrop. *cit. num. 6. in fine.*

Quest. 848. An transeunti ad ordinem alium illius novitiatus subcundus, & denuo in eo emittenda professio.

1. **R**esp. Ad primum: de eo satis dictum supra *cap. 2. hujus tit.* Ubi qualiter novitii ex novitiatu dimissi debeant de novo subire novitium, quod

quod ipsum etiam dicendum de iis, qui in religione deferta fuerunt superiores.

2. Resp. Ad secundum: legitime translatus ad alium ordinem, debet quoque expleto in illo novitiatu de novo professionem edere, secundum regulas & observantias istius ordinis, si ex sint diversae ab observantiis ordinis relicti; idque sive sit translatus, ut sit praelatus, sive ut in eo sit simplex monachus. & ita tenent Nav. lib. 3. cons. 60. h. 1. Roderig. 99. tom. 3. quest. 52. a. 26. Sanch. cit. cap. 7. num. 85. Mirand. in man. pral. quest. 31. concl. 1. & 2. quos citat & sequitur Pirh. h. 1. num. 181. ex ea ratione, quod per talem transitum perdat omnia jura prioris ordinis & monasterii, adeoque, ne remaneat sine omnibus juribus, ad acquirendum loco illorum ordinis de novo assumpti jura necesse est in eo profiteri ad observantias illius. Sufficit autem sic eum profiteri tacite, nimirum hoc ipso, quo in eo praelatus eligeretur, & in electionem sui consentiens confirmaretur. Non tamen teneretur talis translatus servare amplius vota specialia emissa in priore religione verb. grat. abstinere à carnibus, utpote quae annexa fuerunt priori professioni, quae jam cessat per transitum illum & novam professionem. Pirh. num. 182. cum Sanch. l. c. num. 87.

Quaest. 849. Transiens ad alium ordinem vel monasterium quenam secum conferre possit.

1. Resp. Primò: per se loquendo & de jure licite & valide transiens, sive ad laxiorem, sive ad strictiorem ordinem nullo modo secum deferre potest in priore religione acquisita quovis titulo, puta, suam industriam, labore, donatione, successione, legato; quia ea omnia priori religioni jure sic disponente sunt acquisita. Ita Nav. comment. 4. de regular. num. 24. Covar. c. 1. de testam. à num. 20. Surd. de aliment. cap. 9. quest. 27. n. 8. Molin. de just. tom. 1. d. 140. circa finem. Suar. tom. 4. de relig. tract. 8. a. 3. cap. 13. num. 2. Quos citat & sequitur Castrop. tract. 16. d. 3. pag. 17. num. 1 dixi: per se loquendo & de jure: nam ex tacito consensu prioris religionis & consuetudine recepta vestes (et si haec distinctae à vestibus ordinis, ad quem sit transitus; non tamen duplicatas conferre potest) ita ut posterior religio facta in ea professione non teneatur restituere priori, esto ad id ab ea per se obligari possit. Suar. l. c. num. 8. Sanch. lib. 7. decal. cap. 32. num. 13. Castrop. num. 2. de cetero.

2. Resp. Secundò in specie de aliquibus, circa quae specialiter dubitari poterat. Ac primò quidem libros conferre nequit, etsi eos à cognatis acceperit, licentiamque habuerit eis utendi; quia haec licentia revocari potest, & de facto revocata censetur, dum ad religionem aliam transit. Castrop. l. c. sed neque scripta sua, etsi haec ad scientiam & doctrinam in priore religione comparatam conservandam videantur necessaria, nisi fortè priori religioni sint inutilia, aut ad id illius praelati tacitus consensus. Nav. cons. 35. h. 1. num. 2. edit. num. 10. Roderig. l. c. tom. 2. quest. 79. a. 2. in fine. Castrop. l. c. testans de communi. Etsi apud eundem Suar. l. c. num. 10. non audeat condemnare eum, qui illa unica conferret, praesertim animo ea restituendi priori religioni, quam primò absque gravi incommodo posset. Idem de instrumentis artis, quod de libris, censent Castrop. quem de hoc vide.

Quaest. 850. Legatum & hereditas o-

blata religioso transiendi ad aliam religionem cui cedant, an priori, an posteriori religioni.

3. Resp. Ad primum: Legatum ei illius capaci tempore mortis testatoris commoranti in priore religione factum absolute conferre nequit, utpote priori religioni plenè acquisitum absque dependentia ab accidentaliter mutatione per discessum ab ea. Sanch. lib. 7. sum. c. 32. num. 14. & 15. Suar. l. c. cap. 14. num. 8. Castrop. l. c. num. 3. non obstante, quòd ei concessum ad usum; cum subintelligendum, si in ea religione permanferit. Dum verò legatum factum illi sub ea conditione, si religio ei usum illius concesserit, & ea hunc usum non concessit, amittitur, nec tamen religioni de novo assumptae acquiritur, nisi id expressum fuerit, sed ad haeredes transit.

4. Tertiò: hereditatem ei commoranti in priore religione successione capace oblata, non tamen adhuc ab eo aut religione illa aditam post transitum illius: cedere religioni de novo assumptae & non religioni priori desertae; quae sibi imputare gebet, quòd eam dum potuit, non adivit, satis probabiles affirmant. Bart. in lib. 2. §. si servus ff. de bonor. poss. 2. tab. Bald. in L. si quis mihi. ff. de acquir. hered. & alii citati à Sanch. lib. 7. sum. cap. 31. num. 17. ex ea ratione, quòd in acquirenda hereditate non inspiciatur tempus, quo ea oblata alicui, sed quo ea adiri potest juxta §. in extaneo. Inst. de hered. qual. & differ. Ut id confirmatur exemplo servi, cui delata hereditas, qui ante aditionem illius mutavit dominum, cui posteriori domino competit in hoc casu hereditas, & is solus eam adire potest, prout expressè deciditur l. si servus ejus ff. de acquir. hered. §. l. 2. §. 1. ff. de bonor. poss. 2. tab. Contrarium nihilominus verius & probabilius tenendum cum Sanch. l. c. num. 18. Covar. de testam. c. 1. n. 21. Lefs. l. 2. c. 41. du. 11. n. 88. Molin. l. 2. de primogen. c. 13. num. 36. censet Castrop. tract. 6. d. 3. p. 17. §. 1. num. 5. ex ea ratione, quòd eo ipso, quo monasterio oblata est hereditas ob personam sui religiosi, competit ei jus eam adeundi, quod jus religiosus ei adimere, transferendo illud secum ad aliud monasterium deferre non potest; quia jam amplius ab illius voluntate non dependet, sed ex lege, qualis nulla est, quae indicet jus illud amitti à priore religione, & transferri in aliam ita Castrop. qui, num sufficienter diluat fundamenta appositae, vide apud illum & expende. Quòd si verò prior religio, in qua commoranti offerebatur hereditas, erat in capax successione, & ea, ad quam transit, capax est illius, non tamen haec secunda eam adire potest, sed aditio competit haeredibus ab intestato; quia neque prior ob incapacitatem succedendi eam adire potest, nec secunda, cum jus acquisitum haeredibus per oblationem factam incapaci illius haeredibus eripi nequeat, ita cum Sanch. l. c. num. 22. Castrop. num. 7. Idem dicentes de religioso ex ordine incapaci successione translato ad Episcopatum. Sic etiam, si existens in religione incapace successione, instituitur haeres, licet tempore, quo instituens mortuus est, institutus transierit ad aliquam religionem capace successione, neque transiens, neque ejus nomine religio ad quam transit, succedit; quia institutio ex qua successio provenire debet, fuit nulla, utpote facta de persona incapace, Castrop. l. c. num. 8. Porro num is, cui commoranti in saeculo delata hereditas, ante illius aditionem profiteatur in ordine incapace